

EXTRAMATERIAL

Kapitel 24.2

Malmö 14 juni 2013

KLOCKAN VAR 17.15 och Gunilla hängde in sin vita rock i skåpet. Hon tog sedan ut sina sandaler och ställde dem på golvet bredvid sig. Det var skönt att få ta av sig de vita tofflorna som hon hade haft på sig hela dagen. Det var varmt i lokalerna på Sorgenfri-mottagningen på somrarna. Vårdcentralen där hon jobbade låg mitt i Malmö, vid Nobelvägen. Det var bara tre veckor kvar till semestern och hon räknade dagarna. Att jobba på vårdcentral var i bästa fall enformigt, men för det mesta var det fullt upp hela dagen, varje dag. En evig ström av patienter. Det tog aldrig slut. Hon kände sig väldigt trött och hela kroppen formligen skrek efter semester. Fyra år kvar till pensionen, tänkte hon och satte in tofflorna i skåpet och låste.

”Hej då, Gunilla! Trevlig helg. Vi ses på måndag!” ropade Lena i receptionen när hon gick förbi.

Gunilla vinkade tillbaka och log lite matt. Lena var alltid lika trevlig mot alla. Var får hon all sin energi ifrån? Tänk om man hade fått 10% av hennes energi, då... Hon orkade inte ens tänka tanken färdigt.

Det var i alla fall härligt väder. Äntligen en skön sommarkväll. Gunilla blev sugen på att grilla. Första grillningen på altanen var alltid bäst. Det låg en liten närbutik på hörnet precis mitt emot vårdcentralen och hon bestämde sig för att gå dit och se om de hade något gott. Kanske en färdigmarinerad köttbit, som hon bara kunde kasta på grillen när hon kom hem till Lund. Det blir Atkins-diet ikväll. Hon tyckte att det hade varit bra att gå ner ett par kilo, men om sanningen ska fram så var hon inte helt övertygad om att det var nödvändigt. I alla fall inte just ikväll. Hon var minsann värd något gott, efter en så slitsam dag.

Gunilla tog en grillbit av picnicbög, som var alldeles orange av den salta marinaden, och lade ner den i sin varukorg. I korgen hade hon redan hade lagt ner lite färdig potatissallad och några tomater. Hon tittade en extra gång på potatissalladen och tänkte att det kanske inte var så mycket Atkins över den egentligen. Men, nåja, Atkins kan nog vänta tills imorgon. Potatissalladen fick åka med hem.

”Hej! Det blir till att grilla ikväll ser jag”, sade den gladlynta butiksinnehavaren som satt i kassan själv den här kvällen.

”Ja, idag ska grillen fram för första gången i år, tänkte jag”, svarade Gunilla glatt.

Tanken på mat gjorde henne alltid på bättre humör.

”Ha en trevlig kväll! Välkommen tillbaka!”

Gunilla handlade ofta i den lilla närbutiken, bara för att butiksinnehavaren var så trevlig. Kanske man borde bjuda hem honom någon kväll? Fast inte idag, bestämde hon fort. Ikväll ville hon bara vara för sig själv och ta det lugnt. Det fanns nog lite rödvin kvar i boxen.

När hon kom ut från affären kom 5:ans buss körande från höger längs Nobelvägen. Den var redan på väg att korsa Spånehusvägen. Snart skulle den vara framme vid busshållplatsen på andra sidan gatan. Hon brukade alltid ta 5:ans buss till Centralen, eller Malmö C, som det hette i turlistan och sedan tog hon tåget till Lund.

Hon var ivrig att komma hem så snabbt som möjligt. Att strunta i övergångsstället och gena över gatan var det snabbaste sättet att ta sig till busshållplatsen. Det var inte så mycket trafik nu.

Hon gick ut framför motorhuven på den skåpbil som var parkerad utanför affären, för att se sig om efter kommande bilar från vänster. Hon hade hunnit ta två steg ut i gatan, då en brölände brandbil kom körandes längs med Spånehusvägen. Brandbilen tutade på en grå Volvo som alldeles nyligen hade lämnat sin parkeringsficka i närheten av kebabstället som låg snett över korsningen. Föraren hade tydligen inte sett brandbilen i tid. Brölandet från brandbilen fick Gunilla att vrida på huvudet till höger.

Samtidigt, i en svart BMW, satt Göran och tänkte på randiga strumpor i glada färger. Han kom körandes längs Nobelvägen på väg till ett viktigt kundmöte och han var lite sen. Kunden han skulle möta var viktig för honom, så han ville gärna göra ett gott intryck. Om det här mötet gick vägen, skulle han kunna göra ägarna till den lettiska strumpfabriken riktigt glada. För att inte tala om hur glad han själv skulle bli när han fick sin provision. Kanske det äntligen kunde bli en cabriolet då? Han försökte sms:a till sin kund och säga att han hade lite problem att hitta parkering, en vit nödlögn han hoppades skulle kunna rädda honom. Han trampade på gasen och tittade upp från mobilen just i samma ögonblick som Gunilla klev ut i gatan. Han hade inte en chans att stanna i tid.